

INDEFINICIÓ

Si hi ha un terme per qualificar *Atardecer en Santa Elena* de Gonzalo Torrente Ballester (producció dels nostres *Teatres de la Generalitat*), aquest és el que encapçala la meua columna. En efecte: indefinició trobem en el text, en els objectius de la producció i també en el mateix muntatge.

En el text, perquè aquest oscil·la entre la voluntat irònica i una certa commiseració per un heroi reduït a poc més que una ombra patètica. Oscil·lació plena de força teatral, sens dubte, però que l'autor -molt més dotat per a la narrativa que per a l'escriptura dramàtica- no sap resoldre i deixa que s'esfume al llarg de l'obra. Hi ha un desig obvi d'arribar al nivell del teatre històric de George Bernard Shaw per exemple, però hi ha també un excès de reminiscències benaventines, dissortadament no acompanyades pel domini de la fusteria teatral d'aquest autor.

Indefinició en els objectius perquè *Teatres de la Generalitat* no s'han molestat a explicar aquesta producció en funció de la lògica global de la programació, ni, menys encara, a apuntalar-la amb un cicle de major extensió sobre el teatre dels quaranta o sobre el teatre "d'idees"... O amb unes jornades acadèmiques i publicacions que ajudassen a contextualitzar l'obra.

Indefinició, en fi, perquè el seu director, Joaquín Hinojosa, s'ha deixat endur per una actitud massa reverencial envers el text, la qual cosa ressalta els importants defectes d'escriptura que té, en lloc de tractar de resoldre'ls. I a més, no acaba mai de clarificar-nos quina és la lectura que realment li dóna el text: la ironia queda sovint massa matisada, amagada darrere unes pautes de muntatge que poden confondre's amb un naturalisme massa convencional. I això es nota també en el joc dels actors, prou desdibuixat a causa, a més, de

la mateixa pobresa i convencionalitat teatral de la majoria dels personatges. Un espectacle, doncs, desdibuixat que potser hagués donat més de si amb una direcció més agosarada.